

Locale Belangen

Orgaan van de Vereeniging voor Locale Belangen

Verschiјnt den 1sten en 16den van elke maand.

De Vereeniging is opgericht in 1913 en als rechtspersoon erkend bij Gouvernements Besluit d. d. 31 Juli 1922, No. 75. Zij stelt zich ten doel, de ontwikkeling van het gewestelijk en plaatselijk zelfbestuur en de algemeene belangen van locale raadsressorten te bevorderen.

Commissie van Redactie:

F. H. C. DALDERUP, Mr. M. D. de JONG, R. SLAMET.

Redactie-Secretaris: Mr. M. D. de JONG.

Redacteur voor lоcaal technische aangelegenheden: J. J. G. E. RÜCKERT.

Vaste medewerkers: E. J. EGGINK, Gerard JANSEN, J. MOL.

Opneming van een stuk beteekent niet dat de Redactie zich met den inhoud vereenigt.

Stukken den Penningmeester betreffende te zenden aan den Heer F. H. C. Dalderup, Merbaboeuweg 3, Semarang. Alle overige stukken, ook die voor de Redactie bestemd, te zenden aan den Heer Mr. M. D. de Jong, Kintelan 1^b, Semarang.

De belastingvoorstellen der Motorverkeerscommissie.

In aflevering No. 9 komen enkele beschouwingen over bovengenoemde belastingvoorstellen (verder critiek te noemen) van de hand van den heer Rückert voor, waardoor ernstig misverstand kan zijn gewekt bij die lezers, die niet in de gelegenheid zijn geweest om kennis te nemen van het rapport en de voorstellen der sedert ontbonden Commissie voor Motorverkeer.

In het onderstaande moge hierop, bij hoofdzaken blijvende, worden gewezen, opdat dit misverstand niet verder doorwerke.

Vooraf de opmerking, dat tot wat kortweg wegstkosten — om de mogelijkheid der bestrijding waarvan het gaat — is te noemen, door genoemde commissie niet alleen worden gerekend te behooren de kosten van den weg voor zich, zooals uit de critiek wel kan worden gelezen, doch mede de kosten voor de bescherming van het verkeer over den weg en de instandhouding van den weg, dus ook voor de uitvoerige wegbebakening en uitgebreide verkeerspolitie, welke de commissie noodzakelijk acht. Zulks mag bij de beoordeeling van de onderwerpelijke belastingvoorstellen niet uit 't oog worden verloren. Doet men dit niet, dan voelt men aanstonds, dat er geen ruimte is voor de gedachte, als bij den schrijver der critiek opgekomen, dat „het er alle schijn van heeft, dat de commissie een belasting voorstelt, omdat haar Hollandsche zuster dat eveneens heeft gedaan.” Trouwens de geheele arbeid der commissie getuigt ervan, dat zij een zelf-

standigen gedachtengang daarbij heeft gevolgd, logisch voortbouwende van het eene naar en op het andere, zich spiegelende aan goede voorbeelden. Die voorbeelden treft men in verscheidene landen der wereld aan, waar het motorwegverkeer belast is. De commissie heeft daarvan een ernstige studie gemaakt, welke echter geenszins er toe geleid heeft, dat zij een belasting voorstelt, omdat het elders is geschied, of, enger nog, omdat het in Holland is geschied.

Uitlatingen in de critiek als: „dat het heffen van een *zware* belasting als de voorgestelde boven de al zoo hoge accijns (op benzine) inderdaad *niet verantwoord* moet worden geacht” en „stelt men zich op het standpunt, dat de concurrentie voor spoor- en tramwegen zooveel mogelijk gefnuikt dient te worden, welnu dan is er alles voor een dergelijke — ik kan gerust zeggen *exorbitante* belasting — te zeggen”, maken den indruk, alsof de commissie inderdaad wil, wat volgens de critiek „blijkens haar rapport” mag worden gesteld en niet met elkaar in overeenstemming te brengen wordt geacht, n.l. „èn ontwikkeling èn *zware* belasting” van het motorwegverkeer. De commissie wil zulks echter, voor zoover hieruit een tegenstelling spreekt, allerminst. Nergens uit haar rapport blijkt, dat zij dit wil.

De suggestie, als zoude het oog erop gericht zijn geweest om de concurrentie voor spoor- en tramwegen zooveel mogelijk te fnuiken — welke suggestie van vorenaangehaalde woorden, ongetwijfeld zonder dat de schrijver hiervan dit heeft bedoeld, naar menigen lezer zal zijn uitgegaan — is even verkeerd als de boven gewraakte gedachte aan imitatie van een Hollandsch belastingvoorbeeld. Onaantastbaar staat de commissie op het standpunt, 't welk zij streng in haar rapport geformuleerd heeft, dat „uitsluitend het voldoen aan de behoeften der samenleving, *volstrekt niet* het dienen van het belang van eenige transportonderneming tot richtsnoer moet en mag dienen”. Zij heeft met haar belastingvoorstellen geen andere bedoeling gehad dan den weg te wijzen, waarlangs kan worden gekomen tot een billijke vergoeding van een bijzonder deel van „het vereischte wegwerk en gemaakte weggebruik, voor zoover en zoolang de algemeene kas te dien opzichte nog te kort schiet”, 't geen duidelijk in haar rapport tot uitdrukking is gebracht.

Het vermoeden, door de critiek gewekt, dat de commissie voorstaat: overal en voor altijd een hoge belasting op motorvoertuigen in te voeren, vindt in haar rapport op meerdere plaatsen weerlegging. De commissie heeft integendeel het uiterste bepaald, waartoe naar haar oordeel ter zake ooit mag worden gegaan, waarbij het h. i. der betrokken autoriteit vrij gelaten moet worden, beneden bedoeld maximum te blijven, c. q. in 't geheel geen belasting te heffen. Zij heeft voorzien, dat nu reeds in enkele gebieden en binnen afzienbaren tijd mogelijk in een overgroot deel van Indië

voor alle door haar aanbevolen maatregelen uit de algemeene middelen zal moeten en kunnen worden geput.

Om veilig te stellen, wat zij beoogt, heeft zij verder in overweging gegeven een fonds te stichten — een gansch ander fonds dan het in Holland gestichte, waarmede het in de critiek ten onrechte vergeleken wordt! In dat gedachte fonds behoort naar haar oordeel de opbrengst der voorgestelde belasting te worden gestort, welke voor geen ander doel mag worden aangewend dan in 't belang van het motor-wegverkeer, voor zoover en zoolang dit speciale eischen stelt, waaraan anders nog niet is te voldoen.

Naast dit alles is dan volgens de commissie voor de bestaande belastingen op het motorwegverkeer geen plaats meer. Vanzelf zal zoo dus een einde komen aan de ontwikkeling van dit verkeer in den weg staande belastingheffing, waarvan in de critiek, in overeenstemming met de onderkenning der commissie te dien opzichte, onomwonden geschreven staat, dat ze „in meerdere ressorten niet het karakter van een doelbelasting doch van aanvulling van inkomsten” draagt.

Intusschen wordt blijkens het slot der critiek geen bezwaar gezien in zulk 'n der commissie niet aanbevelenswaard voorkomende aanvulling van inkomsten; en erger nog, wordt min of meer aanbevolen deze in den vervolge te doen geschieden door het motor-wegverkeer over geheel Indië te belasten, n. l. door verhooging der benzine-accijns, die immers voornamelijk op het motorverkeer drukt. Stijving dus der middelen van enkele ressorten door belasting van het motorverkeer over geheel Indië!

Wat ten slotte de praktische gronden betreft, waarop de commissie een nieuwe belasting in de plaats van vele reeds bestaande locale belastingen meent te moeten voorstellen, hieromtrent, zoo heet het in de critiek, „geen woord” in het rapport der commissie. Voor wien het rapport kent, behoeft dit geen tegenspraak. Voor wien het niet kent en door deze uitspraak twijfelt aan de volledigheid van het rapport ter zake, is die twijfel op te heffen door de critiek op dit punt aan te vullen met den tusschen de twee zinnen, die de schrijver der critiek in het begin van zijn betoog uit het rapport aanhaalt, mede in het rapport voorkomenden zin, luidende:

„Zij moet tot haar spijt echter ook constateeren, dat, afgaande op de haar bekende, nog bestaande nooden op weggebied (*vergelijk hoofdstuk A en B*), de algemeene middelen blijkbaar nog niet toereikend zijn om daaruit alle noodige wegguitgaven te kunnen dekken, vooral niet met 't oog op de betrekkelijk hoge eischen, welke door de snelle ontwikkeling van het moderne verkeer op den voorgrond zijn gekomen”.

Bedenkt men hierbij, dat in de commissie, als bekend, zitting hadden: vertegenwoordigers van de Regeering, die medewerken aan de samenstelling

der jaarlijksche begrotingen van inkomsten en uitgaven en die de beperkte financieele draagkracht der Overheid kennen, alsmede vertegenwoordigers van wegbeheerders en weggebruikers, die daartegenover de dringende nooden op weggebied van nabij kennen, dan kan het belastingvoorstel der commissie kwalijk onverwacht genoemd worden, als in de critiek voorgesteld, doch zal dit integendeel alleszins begrijpelijk worden geacht, waar de commissie tal van geformuleerde voorstellen doet, waarvan de verwezenlijking nieuwe en groote uitgaven vordert.

Een gelukkige omstandigheid is het nu, dat de Heer Rückert lid van den Volksraad is, in welk college hij gelegenheid zal hebben met klem aan te dringen op een zóódanige schikking bij de begroting, dat binnenkort de algemeene middelen toereikend zullen zijn om de onderwerpelijke belasting te kunnen uitschakelen. Dit meenen wij op grond van zijn critiek van hem te mogen verwachten. Wij kunnen niet zeggen, optimistisch gestemd te zijn ten aanzien van het succes daarvan, doch hopen, dat eventueele tegenslagen op dit punt hem niet zullen ontmoedigen, want voor alles is de commissie van oordeel — en met zulks nog eens op te merken moge dit korte tegenwoord, wellicht voorloopig, worden geëindigd — dat „de wegstkosten zoo eenigszins en althans zooveel mogelijk uit de algemeene middelen dienen te worden bestreden”.

Prof. Ir. H. VAN BREEN.

Mag de Gemeenteraad zelf regelen wanneer de bevoegdheid tot regelen bij plaatselijke verordening aan den Voorzitter is gedelegeerd?

In de plaatselijke verordening op het gebruik en het verkeer op de wegen in de gemeente M. C. komt de navolgende bepaling voor:

„Een voertuig mag zonder noodzaak niet op den weg stilstaan op andere „dan op de daarvoor bestemde pleisterplaatsen.

„De pleisterplaatsen worden door den Voorzitter aangewezen”.

Ter uitvoering dezer bepaling wees de burgemeester bij besluit verschillende standplaatsen aan. Door een der omwonenden van een standplaats werd, nadat hij tevergeefs bij den burgemeester op wijziging of opheffing van de standplaats had aangedrongen, bij den Gemeenteraad een klacht ingediend over den overlast door stof en stank aan zijn bedrijf (een apotheek) veroorzaakt.

Ofschoon in de betrekkelijke verordening geen bepaling was opgenomen dat inzake de aanwijzing van standplaatsen de Raad in hooger beroep

regelend zou kunnen optreden, besliste het College dat de grenzen van de standplaats zoodanig zouden worden gewijzigd dat de voertuigen niet meer naast de apotheek konden worden opgesteld.

De burgemeester meende zich om principieele redenen niet bij dit besluit te mogen neerleggen, daar z.i. de Raad, eenmaal bij verordening een onderwerp aan den burgemeester ter regeling overgelaten hebbend, hiervan niet kon afwijken zonder eerst tot wijziging der verordening te zijn overgegaan. Op grond daarvan droeg de burgemeester het raadsbesluit ter vernietiging voor 1e. op grond van strijd met de plaatselijke verordening en de daaraan verbonden gevolgen, n.l. dat de raad bij besluit incidenteel van zijn eigen verordeningen zou kunnen afwijken, waardoor de rechtszekerheid der plaatselijke verordeningen zou verminderen en c.q. het algemeen belang worden geschaad en 2e dat daardoor in strijd werd gehandeld met artikel 86 juncto art. 22 der Stadsgemeenteordonnantie.

Echter besliste de Regeering dat het besluit niet voor vernietiging vatbaar was, waarbij in het betrokken Regeeringsschrijven o.a. het volgende werd overwogen.

„Ingevolge artikel 144 der Stadsgemeenteordonnantie (zooals dat voor de wijziging bij Stbl. 1928 No. 2 luidde) draagt het College van Gedeputeerden een besluit van een Stadsgemeenteraad voor schorsing of vernietiging voor, zoo dit College meent dat het in strijd is met een algemeene of provinciale verordening dan wel met het algemeen belang. Schorsing of vernietiging kan derhalve slechts plaats hebben indien of voor zoover het gemeenteraadsbesluit in strijd is met een algemeene of provinciale verordening dan wel met het algemeen belang.

Uit een en ander volgt dat er geen schorsing of vernietiging mogelijk is van besluiten van stadsgemeenteraden, die in strijd zijn met andere besluiten van diezelfde raden, zoo de eerstbedoelde besluiten ten minste niet voor schorsing of voor vernietiging in aanmerking komen op grond van strijd met het algemeen belang. Evenmin als in Nederland (zie de artikelen 70 en 153 der Gemeentewet en artikelen 145 Grondwet) is h.t.l. een vernietigingsrecht noodig geacht voor verordeningen en besluiten van gemeenteraden, ingeval zij strijden met de eigen verordeningen en besluiten dier raden; alleen voor gevallen van strijd met wetgevende producten *van hooger orde* is het vernietigingsrecht toegekend.”

Verder werd in het schrijven betoogd dat hier alleen strijd met de bovengenoemde raadsverordening viel aan te wijzen en niet met de aangehaalde artikelen der Stadsgemeenteordonnantie. Deze artikelen immers zijn van algemeene strekking en bedoelen in het algemeen de taakverdeeling tusschen den Raad en de persoon met het dagelijksch bestuur belast aan te